Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 9. | August 1917. | 3 Øre.

Klassebroder!

Du siger, at du følger vor Kamp med Liv og Interesse, at du af hele dit Hjærte og hele din Sjæl længes efter og ønsker at slutte dig i vore Rækker og give hele din Ungdoms Begejstring og Kamplyst og hele din Aands unge, friske Intelligens i Kamp mod Militarismen.

Men — dette lille »men«, der altid kommer imellem den daadskraftige unge Mand og den Gerning der venter paa ham, naar han skal bryde med gammel Vane og Fordomme og vove Springet ind i det nye — dette lille »men« stikker ogsaa sin Hestefod frem her!

Men siger du — jeg har en Moder, der vilde blive syg af Fortvivlelse, om jeg nogensinde skulde vandre i Fængsel, og, fortsætter du, min Fader vilde lukke Hjemmets Døre for mig for bestandig, om sligt skulde ske, og dette kan jeg ikke bære!

Aa ja, Broder, saaledes taler de fleste Mødre — og Fædrene forresten med. De har levet sig ind i hele det kapitalistiske Samfunds Lærer og Dogmer. Hele deres Verden er blevet de fattige to Værelser med det elendige Godtkøbsindbo, og hele deres Virken at opdrage Børneflokken til lydige og taalmodige Arbejdsdyr og ikke til Mennesker med store Idealer og et friskt og frejdigt Livssyn De har glemt deres egen Ungdomstid, da ogsaa de maatte bryde med de gamle Fordomme og den gængse Moral — maaske paa andre Omraader og under andre Former, men Kravet var der lige fuldt. De maatte gøre deres Valg. Dette er Livets ubønhørlige Krav til den Ungdom, der *vil* noget, at den maa bryde med det gamle. Det er Tidens Krav nu og til alle Tider!

Du siger, at din Moder vilde blive syg af Fortvivlelse, om hun saa dig vandre i Fængsel.

Er Skyggerne af Evropas Millioner døde og lemlæstede unge Mænd da ikke faldne over hendes Vej?

Har Smertens og Rædslernes Skrig fra de saarede og myrdede Soldater ikke naaet hendes Øren? — eller har de sørgende Hustruers og Mødres Taareflod ikke ogsaa vædet hendes Kinder, naar hun har læst om de vanvittige Rædsler og Sorger, Krigen og Militarismen har væltet ind over disse ulykkelige Kvinder?

Har hun levet med i deres Sorger og deres Lidelser, da vil hun sikkert hellere se dig i Fængsel end hun vilde have, at du nogensinde skulde blive tvunget til at berøve en Moder hendes Søn og du maaske selv skulde komme til at ligge lidende og lemlæstet paa en Slagmark.

Og dog vil hun maaske trods alt dette alligevel holde dig tilbage!

Hun vil græde, naar du taler med hende om Kampraabet, som kalder dig til Strid, naar du forlæller hende om, at den arbejdende Klasse mobiliserer sine *Elitetropper* — sin *Ungdom* —, til en afgørende Kamp mod Militarismen — den civiliserede Menneskeheds største Skændsel og Forbandelse.

Hun vil under Taarer minde dig om Naboers og Genboers Snak, der vil fordømme hende, fordi hun ikke har givet dig en bedre Opdragelse, end at du begaar en Handling, som bringer dig i Fængsel.

Hele det kapitalistiske Samfunds Løgn vil tale gennem hende, fordi hun ikke ser, det er Løgn — fordi det er bleven en Del af hendes Liv.

Og du — Broder — du staar vaklende og tvivlende?

Din Forstand og dit Hjærte, der føler sig knyttet til din Klasse og dens Kamp, forlanger, at du skal følge Signalet, der *har kaldt* til Kamp — men din Følelse for din Moder siger, at du skal blive hjemme!

Broder, Allarmtrommen har lydt. Den har ogsaa Bud til dig, men kun hvis du er modig og stærk — kun hvis du kan brænde alle Skibe af bag dig. — Der er andre Mødre end din Moder, hvis Hjærter skælver af Fortvivlelse, fordi deres Sønner maa vansmægte i Fængslerne, fordi de ikke vil være Soldat.

Vil du forlænge Pinen for disse Mødre ved at unddrage os din Hjælp i Kampen?

Og husk saa paa, at Sympati overfor en Sag ikke betyder noget, naar den ikke bliver omsat i Handling, og at den Ungdom kommer aldrig til at betyde noget, der ikke kan bryde med det Gamle og fuldt og helt ofre sig i Kampen for det Nye.

Træf dit Valg!

En Klage til Krigsministeren.

Foreningen for konsekvente Antimilitarister henvender sig til Krigsministeren og forlanger Bødlerne straffede.

For at protestere mod Tvangsfodringen af Militærnægterne og forlange, at der bliver gjort Strafansvar gældende overfor de Læger og Officerer, der har Ansvaret for Martin Larsens skammelige Mishandling, har »*Foreningen for konsekvente Antimilitarister*« tilsendt Krigsminister P. Munch følgende Klage:

Til

Krigsminister P. Munck

Foreningen for konsekvente Antimilitarister henleder herved Deres Opmærksomhed paa og protesterer mod den uhørt barbariske Maade, Militærnægterne bliver behandlet paa, ved at man med Vold forsøger at indgive dem Føde. Navnlig den Behandling, som Martin Larsen har været Genstand for af Lægerne og de militære Autoriteter i Odense er af en saadan Art, at ethvert rettænkende Menneske maa oprøres derover.

Det, vi ønsker at protestere imod, er i Korthed dette:

1. Medens Martin Larsen sultestrejkede, fratog Lægerne ham Drikkevandet og erstattede det med Mælk, hvori der var udrørt Æg. Man maa huske paa, at det var i den aller varmeste Sommertid dette gjordes.

2. Efter at de militære Autoriteter ved falske Løfter om Kassation igen havde faaet ham til at spise, blev han, medens han endnu var baade legemlig og aandelig syg, overført til Arresten for der at afsone en Vand og Brødstraf.

Det var et sygt Menneske, man bød denne barbariske Straf, der ellers kan knække et sundt og stærkt Menneske.

Da han protesterede mod denne Behandling ved at genoptage Sultestrejken, forsøgte man at tvangsfodre ham. Dette gjordes paa følgende Maade:

En Læge, assisteret af Vagtkommandøren, en Officer og ti menige Soldater, forsøgte ved at bore en Tang ind i venstre Side af Munden at brække Kæberne fra hinanden, men da dette ikke lykkedes, tog Lægen fat paa højre Side, og efter 10 Minutters Boren og Brækken lykkedes det ham at faa Bugt med den syge og af Sulten udtærede Militærnægter. Men da var alle Kindtænderne brækket løse i Munden paa ham, Gummerne sad i et blodigt Kød og en hel Time efter styrtede Blodet ud af Næse og Mund.

4. Efter at Lægen paa denne Maade havde optraadt som Bødel, haanede han Martin Larsen,

5. og efter at hans Mund er ødelagt, saa han ikke kan tygge, bliver han smidt tilbage i Arresten og faar kun *groft, tørt* Rugbrød at spise.

Den samme Behandling er, om ikke lige saa voldsom, overgaaet Militærnægteren Carl Pettersson paa Garnisonssygehus i København.

Vi forlanger, at baade de Personer, der har udøvet disse Skændselsgerninger, og de, der har Ansvaret derfor, bliver alvorligt straffede.

At Lægerne i Militæretaten bliver instruerede om, at deres Behandling af Militærnægterne og af Soldaterne i det hele taget skal være en Læges og ikke en Bøddels og at man i Fremtiden ophører med Tvangsfodringen af *Militærnægterne.*

Vi venter, at De, Hr. Krigsminister, i Fremtiden vil sætte en Stopper for disse gentagne Mishandlinger, saa meget mere som De — i alt Fald for faa Aar siden — var en meget ivrig Agitator for at udsaa den antimilitaristiske Sæd, der nu er modnet i Militærnægtelse som en naturlig Konsekvens.

Vi erindrer om, at vi tillige taler paa de tusinder Arbejderes Vegne og de mange hundreder Mennesker indenfor Arbejdernes Kreds, der med Sympati og Interesse følger vor Kamp mod den tvungne Værnepligt!

(Underskrift.)

Saafremt Krigsministeren ikke vil skride ind overfor de Skyldige og forhindre, at sligt foregaar i Fremtiden, saa skal vi vide at rejse en saadan Stemning blandt Arbejderne, at den ikke kan siddes overhørig.

Moderne Tortur.

Den Behandling, Militærnægterne af Myndighederne er Genstand for, bliver stadigvæk mere hensynsløs og grusom. Det er som om de vilde prøve sig frem for at se, hvilket Maal af aandelige og fysiske Lidelser hver især kan taale, før de bliver nødte til at slippe dem, og stadigvæk bliver der øget nye Lidelser til for at knække den oprørske unge Slægt, der rejser sig til aaben Kamp mod det, hele Menneskeheden sukker og lider under — *Militarismen!*

— — —

Tortur — Mishandling — bøddelagtig Optræden af de statsautoriserede Myndigheder.

— Tanken vender uvilkaarlig tilbage til Middelalderens Inkvisition eller til Zarismens Rusland, som de moderne demokratiske Lande og Folk forlængst har brudt Staven over og fordømt. Men det er ikke Middelalderens Tortur eller Zarismens skammelige Forfølgelser og Mishandlinger af Frihedens Talsmænd, man skal harmes over eller rejse sig til Kamp imod — dette er overstaaede Stadier i Menneskehedens Vandring mod Frihedens og Livslykkens forjættede Land — nej, det er de Baand, den Tortur og det Tyrani, der snærer og trykker os ned i Smudset og Afgrunden *nu* — i Dag, i Morgen og i Fremtiden — vi skal harmes over og kæmpe imod.

De, der harmes og forfærdes, naar de læser og hører om Middelalderens ubarmhjærtige Pinsler af Sandhedens Forkyndere eller om Zarvældets forfærdende Grusomhed overfor Frihedens Talsmænd, men som har Hjærte, Forstand og Følelse lukket til overfor sin Tids Magtmisbrug og Tortur — *deres Harme er Hykleri — den er Løgn!*

— — —

Hjærtet snører sig sammen i vort Bryst — det svier og brænder derinde af Had og Harme, hvergang vi igennem Fængslets tykke Mure eller fra Hospitalets lumre, karbolstinkende Stuer faar Bud om nye Pinsler, nye, umenneskelige Lidelser og Smerte, der bliver tilføjet vore Kammerater, der sunde paa Legeme og Sjæl og modige og stærke frivillig gik i Breschen i Kampen mod Militarismens Grundpille — *den tvungne Værnepligt.*

Den, der indtil nu værst har faaet Militærets Brutalitet at føle, er vel nok Militærnægteren *Martin Larsen,* der for Tiden sidder i den militære Arrest i Odense. Saa eksempelløs raa er den Behandling, han har været underkastet, at Sproget ikke evner at skildre den eller ejer Udtryk stærke nok til at fordømme den.

Efter længere Tids Sultestrejke blev han fra den militære Arrest overført til Sygehuset. Her var det, at Lægerne optraadte som *Bøddelknægte* for Militæret, idet de fratog ham Drikkevandet, og denne Rolle har de trolig udført indtil nu.

Efter at Myndighederne ved falske Løfter havde lokket ham til at spise, blev han, saasnart han havde taget 2 Pund paa i Vægt, overført til Arresten for at afsone den Straf paa 5 Gange 6 Dages Vand og Brød, han var idømt.

Syg som han var paa Legeme og Sjæl, blev han puttet ned i et skiddent, mørkt Arresthul, hvor hans eneste Føde bestod af tørt Rugbrød og Vand. Paa dette svarede vor Kammerat straks med Sultestrejke.

Tilsidst blev han saa udmattet og svag, at han ikke mere kunde holde sig oprejst; men til Trods herfor blev hans Briks dog slaaet op hver Dag, saaledes at han var henvist til at ligge paa det haarde, kolde Gulv.

Da Myndighederne til Trods for alle disse djævelske Pinsler ikke kunde faa Martin Larsen til at spise, forsøgte de med

Tvangsfodring,

hvilket satte hele den tidligere Brutalitet i Skyggen.

En Læge, Vagtkommandøren og en Officer, assisteret af ti menige Soldater, fuldbyrdede denne Skændsl.

I ti Minutter stod Lægen og borede en Tang ind imellem Kindtænderne paa Martin Larsen før det lykkedes ham at aabne Munden saa meget, at han kunde faa en Slange ned og Fodringen kunde begynde. Men da var ogsaa alle Kindtænderne brækket løse i begge Sider af Munden og Gummerne sad i et blodigt Kød paa vor Kammerat, og en hel Time derefter flød Blodet af Næse og Mund.

To Gange gentog denne Scene sig, saa blev han kasseret; men man vilde dog ikke give Slip paa ham endnu — endnu havde man ikke hævnet sig nok. Han skal først afsone de 5 Gange 6 Dages Vand og Brød, han er idømt, før han kan slippe ud af Banditernes Klør.

Den samme Tortur med Tvangsfodring er den 25. og 26. Juli overgaaet vor Kammerat

Carl Pettersson

paa Garnisonssygehuset i København, men vi savner dog nærmere Underretning om, under hvilke Former dette er foregaaet, da Sygehus-Autoriteterne har nægtet ham Tilladelse til ethvert Besøg, efter at de er begyndt med Tvangsfodringen; men efter et Kort, han har set Lejlighed til at sende os, fremgaar det dog, at de ogsaa dèr har øvet Vold; thi han skriver nemlig blandt andet: »Hvad forslaar en syg Militærnægters Kræfter overfor 5 raske Mennesker!«

Nu kan det være nok med disse Mishandlinger.

Vi forlanger, at Regeringen skrider ind overfor de Personer, der har Ansvaret for det, og forhindrer, at sligt foregaar i Fremtiden.

At Lægerne bliver instrueret om, at deres Gerning er at lindre og helbrede de Syge indenfor Militæret, og ikke som nu at optræde som Bødler, der ikke alene torterer deres Offer, men bagefter haaner ham.

Vi vil ikke længere finde os i, at Officererne og Lægerne indenfor Militæretaten kan skalte og valte som de vil uden at blive draget til Ansvar derfor, medens den mindste Forseelse fra de Meniges Side bliver besvaret med middelalderlige Straffe.

Vil Regeringen ikke skride ind, da maa den tage Ansvaret for, hvad der videre vil ske.

Titusinder danske Arbejdere følger med Interesse og Sympati Militærnægternes Kamp mod *den tvungne Værnepligt,* og de tillader ikke sligt sker oftere.

Nu har Regeringen Ordet. *A. M.*

Militærnægtelsen i Holland.

Medens Verdenskrigen rundt om i de krigsførende Lande har skabt Titusinder af Militærnægtere, har den i de smaa nevtrale Lande skabt Hundreder. Og et af de faa glædelige Tidens Tegn er det, at som Krigens blodige Lære indprænter Arbejderne, fortæller dem, at Krigens Følgesvende: Dyrtid, Sult og Død, nu som i Oldtiden betyder den arbejdende Klasses Udmarvning og Ødelæggelse, vokser ogsaa den antimilitaristiske Aktion. Navnlig har de sidste Maaneder bragt en stærk Vækst i Antimilitarismen og dermed ogsaa i Militærnægtelsen.

Dette gælder vel særlig Holland. Her er Militærnægtelsen af noget ældre Dato end i Danmark. I over 10 Aar har den haft sit eget Organ, Maanedsbladet „De Wapens neder" („Ned med Vaabnene!"), og Militærnægternes Tal er — endnu — flere Gange større i Holland end i Danmark. Tallet kan ikke siges med Bestemthed; nævnte Blad meddeler, at det er *legio.* Men saa meget er sikkert, at fra September 1914 er ikke mindre end *130 hollandske Kammerater dømt for Militærnægtelse.* Og Straffene er endnu strængere i Holland end i Danmark. Saaledes er den sidst dømte Militærnægter, *G. de Wit,* blevet idømt *tre Aars Fængselsstraf* for sin Militærnægtelse.

„De Wapens neder!" har Undertitlen: Maanedsblad for den internationale antimilitaristiske For-

ening i Holland. Bladet synes ogsaa at være godt underrettet i international Henseende. Saaledes bringer det en Omtale af vort Blad „Militærnægteren" og dvæler særlig ved Aage Jacobsens Artikel i Julinumret om den Behandling, han nys var Genstand for.

Det var at haabe, at Antimilitaristerne og dermed ogsaa Militærnægterne Verden over snart fik dannet deres internationale Organisation; de har meget at lære af hinanden. Først da kan Hørups Ord: Ikke én Mand og ikke én Øre til Militarismen! gaa i Opfyldelse. Forøvrigt findes dette Hørups Ord som Motto for „De Wapen neder!" Det er anbragt i Bladets „Hoved". Udenom Tegningen af et brækket Gevær staar der nemlig:

Geen Man en geen Cent voor het Militarisme!

Som Hørups Tanker virker i Holland, virker Domela Nieuwenhuis' Tanker i Danmark:

Leve den internationale Antimilitarisme!

Kaj A.

Kammerat!

—o—

Føler du Sympati for Militærnægternes Kamp, ønsker du, at Militærnægtelsen skal vinde Udbredelse og den moderne Antimilitarismes Tanker skal brede sig til hele vor Klasse, da ræk os en hjælpende Haand.

Agitér blandt dine Arbejdskammerater for vor Sag. Bibring dem Forstaaelse af vor Gerning i Antimilitarismens Tjeneste. Skaf os Hjælp og Støtte fra de organiserede Arbejdere alt hvad dine Evner formaar. Derved gør du Kampen lettere for os.

Spred dette Blad overalt, hvor du færdes. Skaf det ind i de Arbejderhjem, hvor Selvopgivelsens og Taalmodighedens Aand raader. Skaf det en Abonnent.

Derved er du med til at skabe et Organ for den rene Antimilitarisme, der er kemisk fri for Akkordens og Kompromiernes Aand.

De antimilitaristiske Tanker kan aldrig komme for langt omkring — kan aldrig udtales for ofte.

Arbejd derfor for Udbredelsen af vort Blad.

Anarki.

Det hænder ret ofte under Diskussionerne med Kammeraterne paa Arbejdspladserne, at en og anden siger om de revolutionære Socialisters Program, at hvis dette blev gennemført, vilde vi ende i det rene Anarki, og med denne Bemærkning mener man at have sagt et vægtigt Visdomsord — at have slaaet vor Bevægelse til Jorden som en Utopi, som et fantastisk Tankespil, man lader haant om.

Men saa let kan man nu alligevel ikke mane vor Bevægelse i Jorden. Dertil har vi for stærkt Tag ikke alene i Ungdommen, men i enhver virkelig *realistisk* tænkende Arbejder.

Men naar dette er Tilfældet, hvad Kendsgerningerne siger os, maa den Anarkisme, vi præker, da alligevel ikke ligge saa langt borte fra Virkeligheden.

Nej, tværtimod — naar vi præker Had til de bestaaende Love og herunder særlig Loven om tvungen Værnepligt, er det jo kun fordi de i Virkeligheden ikke er *Samfundslove*, men *Klasselove*, lavede af de Besiddende til at holde de Besiddelsesløse i Ave med.

Og den Anarkisme, der byder sine Tilhængere at bryde de forhadte Slavelænker, har alle Betingelser for at vinde Udbredelse blandt det trællende Folk — den Anarkisme, der byder Underklassen at følge sine *egne* Interesser, kan intet Stormløb knuse, hvad enten det planlægges af Kapitalismen eller af de indifferente Arbejdere.

Vi har intet at frygte af en Samfundsform, der gør det til en Nødvendighed for alle Snyltere at arbejde, hvis de vil have Føden.

Det er og bliver en ganske naturlig Sag, at den fattige Arbejder bryder enhver Aftale og enhver Lov, der staar ham hindrende paa Vejen til Friheden, saafremt han har Magt til at gennemføre sin Kamp.

Som Ejendomsløs er han i Virkeligheden ogsaa Retsløs, og for den Retsløse gælder ingen Aftale eller Love som hellige, men brydes ved første givne Lejlighed.

Vort Løsen maa være: Kamp mod det kapitalistiske Samfund under alle Former, til det er styrtet i Grus.

Og i det nye Samfund gælder kun den ene *moralske* Lov, at enhver skal *yde* efter Evne og *nyde* efter Behov.

Et saadant Anarki vil føre til en lykkelig og frigjort Menneskehed.

Leve det kommunistiske Anarki!

Niels Johnsen.

Fra Fængslerne.

Peter Petersen, der er hjemmehørende i Randers, tog efter et kort Ophold i København Arbejde i Roskilde den 1. Juli og udfoldede her en energisk Agitation for „Militærnægteren" og ud-

delte Opraab til Soldaterne. I den gamle Kongeby er Politiet, som saa mange andre Steder, saa utaktiske, at de, for at vække Opmærksomhed for Sagen, anholdt vor Kammerat den 8. Juli, men efter et længere Krydsforhør loslodes han igen og rekvirerede flere Blade, da Salget efter Politiets Agitation gik strygende. Omsider havde man i de støvede Bøger fundet ud af, at vor Kammerat lige saa lidt respekterede Loven om den tvungne Værnepligt som Politiets Reglementer om Bladsalg, idet han allerede for Aar siden ved Indmeldelse i Foreningen tilstillede Ministeriet Erklæringen om, at det ikke skulde regne med ham til at forsvare Røverinteresser.

Og en Lakaj for disse Interesser sendtes saa ud efter ham. Havde der været Tanke bag Politiets stillede Spørgsmaal i det første Krydsforhør, havde de taget ham den Gang, men til et Krydsforhør bruges et Skema, hvor Spørgsmaalene er numererede, og da disse Skemaer er ens og udgaar fra et Sted har de alle den Fejl, at de ikke er paa Høide med Tiden, idet de mangler Spørgsmaalene: Er de Militærnægter? Har De Straf tilgode for Udeblivelse fra Session eller Indkaldelsesordre? Men maaske der efter denne Paamindelse kommer et Numer til paa Skemaet.

Det har ikke været os mulig at skaffe Oplysning om hvor han befinder sig nu, men antagelig er han ført til Jylland.

I det sidste Brev vi har fra ham skriver han: Der kommer snart andre Dage, men min Vilje skal de ikke rokke en Tomme. Stol kun paa mig; gennem Kamp gaar vi til Sejr.

Ned med den forbandede Militarisme.

Ferdinand Mogensen

frigivet efter 18 Døgns Sultestrejke.

Onsdag den 18. Juli loslodes Ferdinand Mogensen fra Marinehospitalet i Prinsessegade efter i 18 Døgn ikke at have taget Næ-

ring til sig. To Gange førtes han fra Arresten til Sygehuset, men nægtede hver Gang ogsaa her at spise. Ferd. Mogensen giver i »Solidaritet« Nr. 291 en interessant Skildring af sin Behandling under Militæret, hvilken Bladets Plads dog ikke tillader at gengive.

Han idømtes 4 Gange 5 Dages Vand og Brød og loslodes midt i denne Straffetid.

Fra Kastellet.

—o—

Niels Martin Arge, der arresteredes den 14. Juni, hensidder stadig i Kastellets skumle Arrest, afskaaret fra Omverdenen.

Hans Kone og Børn har nogle Gange faaet Tilladelse til at tale med ham og bringe Hilsen og Meddelelser. Han har nu overstaaet den første Dom, 3 Gange 5 Dages Vand og Brød, og udtaler: hvad de saa end dømmer mig — Soldat bliver jeg aldrig.

Karl Pettersson i Frihed.

Som »Militærnægteren« gaar i Trykken, faar vi Meddelelse om, at vor Kammerat Carl Pettersson er bleven løsladt.

Det er igen Sultestrejken, der har ført til dette Resultat!

Efter 17 Døgns Sultestrejke, hvor Myndighederne 2 Gange forsøgte Tvangsfodring, har de nu maattet lade ham komme tilbage til Friheden.

Mon disse Militærnægternes gentagne Sejre ikke snart skulde faa Ungdommen til at lukke Ørerne op for og forstaa, at den idelige Klagen over og den stadige Utilfredshed med den lange Soldatertid ikke fører til noget, men at det først er den Dag, de rejser sig til bevidst Handling derimod, at de opnaar noget.

M.

Adresseforandring.

Grundet paa Alfr. Mogensens pludselige Arrestation sendes alt *redaktionelt* Stof midlertidig til

Niels Johnsen,
P. Fabersgade 40, 3., København N.

Til vore Læsere og Forhandlere.

Paa Grund af Trykнings-Udgifternes og Papirets kolossale Prisstigning, ser vi os nødsaget til at forhøje „Militærnægteren"s Pris til 5 Øre fra og med 1. September (altsaa fra næste Numer).

Abonnements-Prisen bibeholdes derimod som hidtil.

Forhandlernes Provision bliver som hidtil **1 Øre pr. Ekspl.**

Solgt.

Køb og Salg er Kapitalistsamfundets bærende Princip, og dette er vi alle afhængig af. Ethvert værdiskabende Individ er en levende, forrentende Aktie. En Genstand for Kapitalen, hvorved den naar sit Maal: Forøgelsen af Rigdommen.

Guldet behersker Tiden — næsten alt kan kobes.

Loven, Moralen, Oplysningen, Videnskaben er behersket af dette ødelæggende Princip.

Sandheden fornægtes for Procenter. Og Menneskets naturfødte Livskrav undertrykkes hensynsløst.

Kapitalistsamfundets Jernhæl træder uden Hensyn paa Arbejderklassens Nakke.

Kammerat og Klassefælle, det er denne Hæl, du og vor Klasse føler, naar vore Krav til Livet undertrykkes. Daglig mærkes Trykket under de mange forskellige Forhold.

I Forholdet Arbejde og Løn mærkes dette mest.

Arbejde. Menneskets Virketrang og Skaberlyst er af Naturen et af de største Momenter til Følelsen af Livsglæde — Skaberglæde, ja der menes endog, at Aktivitetens Glæde er Livet i højeste Potens. Lad os se, hvorledes det er med vor Klasses Skaberglæde.

Er det med en brændende Lyst vi begynder vort daglige Arbejde i Fabrikernes Udbytningsanstalter? I de fleste Tilfælde er det ikke dette, men det er kun af Trang, fordi vi skal leve, at vi har solgt vor Krop for en timelig Betaling til dette eller hint Aktieselskab, der til Aktinærerne udbetaler Frugterne af vort Arbejde. Ser man ikke Frugt af sit Arbejde, er forstaaelsesvis Skaberglæden tabt.

Arbejdet er i Stedet for at være en Velsignelse bleven en Forbandelse.

Menneskene kan leve Livet i Glæde og Tilfredshed, naar der skabes Harmoni i Forholdene, og det er vort Maal som Socialister at bringe Samfundsforholdene i Overensstemmelse med Menneskets naturlige Bestemmelse og skabe Frihed for Menneskeheden.

Den første Hindring, vi møder i Kampen derfor, er Statens Beskyttelseslove for Sikringen af Udbytningen.

Militær — Politi — Domstole staar Vagt, væbnet for at beskytte den blodig uretfærdige Lov — Loven om Ejendomsretten, den enkeltes Ret til at stjæle Udbyttet af andres Arbejde.

Gennem denne Lov har de Besiddende gennem Staten Magt til at røve Udbyttet.

Loven om den tvungne Værnepligt kan kaldes endnu mere gemen, idet den byder vor Klasse at forsvare de Værdier, som vi er bleven frarøvet.

Denne Frækhed møder vi med et tordnende Nej. Vor Tanke, vor Vilje kan ikke køles. Vor Interesse er fælles med vore Klassefæller i alle Lande.

Vil vi frigøre os for Kapitalistsamfundets Jernhæl, bliver vort første Maal at sætte Loven om den tvungne Værnepligt ud af Kraft. *G—g.*

Fra Odense.

Typograf H. Husted fra Esbjerg og Opvarter K;Chr. Fr. Simonsen fra Frederikshavn, der indtil den 8. Juli laa som Rekrutter i Odense, og efter i seks Uger havde levet under Militærets knugende Baand, har med Motiveringen: „Bedre sent end aldrig" indmeldt sig i Foreningen og tilstillet Krgsministeriet Erklæring og Odense militære Myndigheder en Skrivelse, hvori de meddeler, at de var til at træffe Tirsdag Aften Kl. 8 i Folkets Hus.

Paa det Tidspunkt mødte saa 2 Politibetjente med Hund og en Patrulje Militær, der foruden en Del Overordnede bestod af Menige.

Arrestationen foretoges i Restaurationen uden nogen Protest fra de tilstædeværende og uden at den mandstærke Patrulje fik prøvet deres Kræfter. Med Koldblodighed gik vore Kammerater ind til den Tortur, der ventede dem, og det lader til, at Odense militære Myndigheder er særlige nidkære til at udfinde de haardeste Straffe, idet de har kastet Kammeraterne i de berygtede mørke Arrester paa indskrænket Kost.

De har som Svar herpaa Fredag den 13. ds. paabegyndt Sultestrejke.

Og nu er Spørgsmaalet: vil man ogsaa overfor dem forsøge Tvangsfodring; i saa Fald vil Hadet mod Militarismen tændes i endnu flere Hjærter og øge Rækkerne. Og nu den 28. foreligger der Meddelelse om, at atter en Klassefælle fra Odense Rekrutskole har nedlagt Vaabnene og indmeldt sig i Foreningen.

Livskendere.

Solens hede Straaler vækker den sovende Jord — vækker tillive det slumrende Liv. — Se blot til de bølgende Kornmarker, Blomsterhavernes spraglede Flor, de grønklædte Skove og de gumlende Dyr, der gør sig til Gode med Græsgangenes duftende Grøde, medens Fuglene muntert svinger sig mod Højderne — mod Solen, Livets Skaber. Hele denne Naturens Udfoldelse er en Hyldest til Livet og Livets Skaber. Døden, Livets Skygge, følger vel i Livets Spor; men menneskelig Granskning og Forskning søger at indskrænke Dødens Høst, at erhverve Liv for Livet, at bevare Evner, der alt for tidlig maa underkaste sig Dødens Herredømme. Resultatet er heller ikke udeblevet; vi har set Dødeprocenten dale, medens Livsprocenten ganske naturligt steg i Forhold hertil — dette var før Krigen.

Da kom det mest grufulde Myrderi Verden endnu har set, og de samme Mennesker, der før søgte at erobre Liv, synes nu at ødsle bort det samme Liv, det er, som bevarede man Livet for atter at ofre det paa Dødens Alter. Millioner af Mennesker er enten dræbte eller gjort til Krøblinge, og saaledes berøvet Evnen til at nyde og gavne Livet, men nærmest blevet en Byrde for Livet; dette er *tre Aars Værk.* Hvad menneskelig Snille og Aartusinders ihærdig Stræben har skabt af Kultur, er paa mindre end 3 Aar tilintetgjort. Døden fejrer sine Triumfer, og alle Stater og Raser medvirker til, at disse kan blive saa store som mulige. Dag for Dag stiger Ligdyngernes Højde som et Monument over menneskelig Barbari og Vandalisme, hvor skærende falske lyder da ikke de sentimentale Fordømmelser, som de krigsførende Magter udslynger mod hverandre. Ententen udslynger sine Fordømmelser over den tyske Undervandsbaadskrig og Luftkrig, medens Tyskland paa sin Side raaber Ve over den engelske Udsultningsblokade. Begge Parter er enige om at fordømme hinanden for de udførte Voldshandlinger, og samtidig fører begge Parter stadig nye Tusinder frem til Ildlinierne — nye Tusinder kastes paa de kilometerhøje Ligdynger. Nye Tusinder af Kvinder og Børn lades sørgende og sultende tilbage, berøvede deres Kære, deres Forsørger. Sentimentalt Sludder og intet andet er og forbliver disse Beklagelser over gensidig Raahed, naar man selv tillader sig at forherlige og belønne de Helte, der spreder Død og Tilintetgørelse om sig i saa vid Udstrækning som mulig, naar man selv søger at udfinde de mest djævelske og virkningsfulde Mordapparater. Hvorfor da raabe saa højt om disse afskyelige Myrderier?

Livskændere har ingen Grund til at være jaloux paa hinanden, thi alle Parter ere saamænd lige forhærdede.

Det synes, som om alle er lige forblindede, baade Mænd og Kvinder, thi disse Heltinder, som de sande patriotiske Kvinder betegnes, synes lige saa lidt som de uniformerede Mordere at forstaa, at Livet kræver Udfoldelse og ikke Tilintetgørelse.

Saaledes er det Skik og Brug i Tyskland, at Kvinder, der føder Drengebørn til Verden, offentliggør i Aviserne, at Kriger det og det har set Dagens Lys.

Man skaber Rekrutter til en kommende Krig. Man giver Børn Livet for at ofre dem til Døden. Man skaber Liv for at lade dette tilintetgøres og tilintetgøre andet Liv.

Det er de *kvindelige* Helte i moralsk Neglice. Dette er Fædrelandets stolteste Kvinder. Tifold, ja Hundredfold værre end Liv- og Ligskænderne paa Slagmarken; thi Livskændere er de dog, disse Kvinder, og intet andet.

Under Kval og Smærte føder de Barnet til Verden, og med Kærligheds Varme og enhver tænkelig Opofrelse plejer og passer de denne lille Skabning. Og hvorfor? For at naar det saakaldte Fædreland kræver det, skal dø — for at han engang skal lille Side om Side med de øvrige Tusinder, der henkastes i Fællesgravenes Ligdynger.

Du Moder, der indprænter i dine Børn Fædrelandskærlighedens Løgne! Du Moder, der føder Børn til Verden, for at ofre dem paa Militarismens Alter! Du Moder, der ikke indprænter dine Børn Afsky for disse modbydelige Myrderier, og i Stedet lærer dem at have Respekt for Livet, at ære og nyde og forstaa Livets Sandhed og Storhed. Du føder dine Børn med Dødens Spire i Brystet. Du er ingen Heltinde, du er en ussel, en fejg Kvinde, der ikke forstaar dine Moderpligter, der er blottet for Moderkærlighed. Du fortjener ikke at være Moder.

„Militærnægteren"s

Abonnementspris

er **65 Øre** aarlig indenbys, **90 Øre** aarlig udenbys.

Abonnement

kan tegnes for **10 Ekspl.** pr. Maaned og koster **90 Øre** pr. Kvartal.

Forhandlere

faar i Provision **1 Øre** pr. **Ekspl.**

Opgørelse fra Forhandlere indsendes hver Maaned.

Indsend Bestilling til Ekspeditør

Georg Jensen,

Korsgade 40, St., København N.

Ansvarhavende overfor Presseloven: Alfred Mogensen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbh. N.